

Udførelse bør han have $\frac{3}{4}$ og ikke $\frac{2}{3}$ i Pension.

Det 4de af vore Indstillingspunkter angaaer Embedsmanden, der mister sit Embede fordi dette indrages. Vi have foreslaaet en Forbedring i Embedsmandens Stilling under denne Forudsætning derhen, at Bartpengeaarene ubetinget skulle regnes som Tjenesteaar, og jeg troer, at vi i Betænkningen have støttet dette Indstillingspunkt paa saadanne Grunde, som det ærede Thing maa finde at være tilstrækkelige. Det er jo dog visseelig en stor Ulykke for en Mand, naar Forholdene føre det med sig, at man inddrager hans Embede, og han derved mister sit Levebrød i en arbejdsdygtig Alder. Jeg har endnu i disse Dage hørt Beklagelser i denne Retning, f. Ex. fra Lottøets Embedsmand, hvor Folk, der ere i en arbejdsdygtig Alder, skulle affebides og miste en stor Deel af deres Levebrød. Hvad man kan gjøre til at formilde denne tunge Stilling for dem, det synes jeg at man bør gjøre, og der er vistnok i den Stilling, hvori de Bartpengeyndende befinde sig, særlig Anledning til at betragte Bartpengetiden paa den Maade, som Udvalget har indstillet. Saalænge Bedkommende nemlig staaer paa Bartpenge efter Loven, skal han være til Statens Raadighed, naar den vil kalde ham til en anden Bestilling, og idet han skal være til Statens Raadighed, er han udelukket fra at kunne begive sig ind i en anden Levevei, han har ikke sin Frihed med Hensyn til sit Ophold, sin fremtidige Levevirksomhed, saa længe han paa den Maade er bunden til Stats tjenesten, at den kan kalde ham, naar den vil, ind i en ny Virksomhed. Naar dette nu er Tilfældet, saa er der, synes mig, i hele dette Forhold tilstrækkelig Anledning til, hvad enten man nu ansætter ham eller ikke ansætter ham senere, dog idetmindste at forandre Lovudkastet for hans Bedkommende, forsaavidt at de 5 Aar, hvori han skal staae paa Bartpenge, i ethvert Tilfælde regnes med som Tjenesteaar, naar han skal gaae af.

Efterat have berørt disse forskellige Punkter, som ere indstillede fra Udvalgets Side, skal jeg endnu kun tilføie nogle faa Bemærkninger. Det er en Følge af, at vi have fra-

salbet vort 1ste Endringsforslag, at det dertil knyttede Endringsforslag af den ærede 5te Landstingsmand for 9de Valgfreds (Vjerring) vil falde bort. Det følger iøvrigt af hele Udvalgets Standpunkt med Hensyn til denne Deel af Sagen, at man ikke havde sluttet sig til dette Endringsforslag, uden med den Indskrænkning, at det havde angaaet de under nærværende Krig tjenende militaire Embedsmand. Men jeg skal ikke videre omtale dette efter den Erklæring, jeg har givet med Hensyn til vort eget første Indstillingspunkt. — Det er af den ærede 3die Landstingsmand for 6te Kreds (Orholm) indstillet, at der skulde skee en Forandring i § 3 forsaavidt angaaer det Leveaar, der skulde berettigede Bedkommende til at afgaae paa Pension, uden at der behøvede at tilveiebringes nogen Oplysning om hans Alder, Svagelighed eller deslige, saaledes, at medens det 70de Leveaar staaer som Regel i Lovforslaget, skulde der for de Militaires, for Officerernes Bedkommende, sættes det 65de Leveaar. Udvalget har ikke kunnet tiltræde dette Endringsforslag, idet man formener, at der ikke er Anledning til i Loven at trække en saadan minutios Grændse imellem de forskellige Embedsstillinger, saaledes, at man sætter det 70de Leveaar for alle andre Embedsstillinger og sætter et Antal af Leveaar, der kun er 5 Aar mindre, netop for den Klasse af Embedsstillinger, hvorom her er Tale. Man er af den Formening, at der kan være mange Militairer, der ere 65 Aar gamle, og som dog kunne være rørige og dygtige Mænd, og at der kan være mange Civile, som ere 65 Aar, der ere affældige; dette er Noget, der beroer paa Individualiteten, og man skønner ikke, at der vel i en Lov kan optages en saadan generiff Bestemmelse, bygget paa en Forskjel i Henseende til Bedkommendes Livsstilling. I alt Fald maae vi henstille til den ærede Forslagsstiller, om ikke en anden Redaction maatte finde Sted. Det synes nemlig, naar man sammenholder Endringsforslaget med den Deel af Loven, hvortil det knytter sig, som om de ikke aldeles passe til hinanden. — En æret Rigsdagsmand fra Horsens (Schytte), berørte under Sagens 1ste Behandling, at der kunde møde specielle Tilfælde, hvor Pensionens Beregning efter 5 Aars Gjennemsnit ikke